

Wiersma & Frencken

Pennen wat af

én vloggen wat af:

Zin.nl/verhuizen

Owowowo Dorine,

Die verhuizing waar ik nu al maanden in zit! Het leger verhuisdozen rukt in hoog tempo op tot vlak voor de bank: de enige plek waar nog iets van geborgenheid te vinden is.

Laptop op schoot, kopje koffie op het bijzettafeltje dat deze dagen dienst doet als kantoor, eettafel én verzamelplek van punaises, paperclips, pennen en flesjes nagellak. Ik wist dat mijn huis vol hoeken en

Ik wist dat mijn huis vol hoeken en gaten zat maar zó dichtbevolkt?!

gaten zat maar dat het er zó dichtbevolkt blijkt te zijn, verrast me elke dag opnieuw. Stoffige haarspelden, oorbellen in hun eentje, gefermenteerde mandarijnen, het houdt niet op. Sommige spullen laten zich makkelijk wegwerken. Boeken, dvd's, koektrommels, een fonduestel, ik heb ze op z'n

Marie Kondo's bedankt voor hun aanwezigheid in mijn leven. Soms sputterde er een fonduevork of kandelaar nog wat tegen. Dan duwde ik ze nog wat dieper in de tas, riep nog eens heel luid en duidelijk: 'dankjulliewel!' waarna F. de tas van me overpakte en er heel hard mee richting kringloopwinkel reed. Dat was het dan. Weg. Klaar. Maar er ligt en hangt hier ook nogal wat dat maar niet wijken wil. Er is hier in huis een altaartje met lieve, kleine dingetjes erop die te maken hebben met de dood van B. Het was zo'n beetje het eerste wat hier kwam te hangen toen ik zo'n twaalf jaar geleden samen met dochter M. dit huis betrok. Ik denk dat het 't laatste is wat ik hier weg zal halen. Maar of er in het nieuwe huis weer zo'n gedenkplankje komt, ik weet het nog niet. Wel een mooie foto. En de urn, natuurlijk, de gouden urn die mijn moeder maakte en waar de hoeveelheid as net niet in paste. Zodat er ook nog wat as bleef zitten in de kartonnen koker die ook nog ergens in dit huis staat. Hoeveel overleden man kan het nieuwe huis waar ik met de nieuwe echtgenoot ga wonen hebben? Hoeveel verleden neem ik mee? Hoe en wat precies laat ik definitief los? F. heeft veel geduld met me. Hij ziet me al maanden besluiteloos om de affiches en kostuums uit B.'s theatercarrière heen dribbelen. Ik wil ze wel kwijt, ik wil ze niet kwijt.

Bij de vorige verhuizing heb ik dit soort keuzes ook gemaakt. Inmiddels weet ik dat het waar is wat Abbey Lincoln zingt in *Throw it away: cause you can never lose a thing if it belongs to you*.

En toch, en toch... Over drie dagen komen de verhuizers. Ik ga alvast beginnen de muren, de deuren en de ramen te bedanken. Voor het herbergen van al het geluk en het verdriet hier, de laatste twaalf jaar. Zie ik je gauw in het nieuwe huis?

X

Mylou

Ha Mylou,

Verhuizen is slopend. Maar opruimen en weggooien daarentegen vind ik een van de meest bevredigende bezigheden ooit. Dat is ontstaan in de periode waarin ik als antikraakwacht woonde en soms drie keer per jaar verhuisde. Het werd een sport om zo snel mogelijk te kunnen verkassen en dus zo min mogelijk spullen te hebben. De onthechte staat van zijn die dit met zich meebracht, beviel mij prima. Als ik geen moeder was geworden, was ik het de rest van mijn leven zo blijven doen. Complete inboedels heb ik met een holle lach op de brandstapel gegooid. Diep en intens heb ik genoten van het bevrijdende effect dat dit steeds weer opleverde. Het enige jammere vind ik dat ik zelf niet op het idee kwam hier een boekje over te schrijven, verder lach ik om Marie Kondo. Kinderspel vind ik het.

Toen Jaap en ik tien jaar geleden gingen trouwen en samenwonen in het huis waar hij al zat, heb ik vrachtwagens vol naar het grofvuil gebracht. Van zijn spullen welteverstaan. Stapels handdoeken afkomstig uit zijn ouderlijk huis, dozen vol ondefinieerbare sleutels, beschadigde, walgelijke kopjes uit verschillende serviezen, kapstokken vol bevlekte, kapotte peuterjasjes van de toen al ruim 7 jaar oude Sophie en schuren vol verroest gereedschap. Hij stond er met ogen als schotelantennes bij en keek ernaar en prevelde af en toe een sputterende zin waarin de woorden 'allemaal nog goeie spullen' doorklonken. Ik heb hem neer moeten knuppelen om de zoveelste boedelbak vol uitgeharde verblikken naar het grofvuil te kunnen brengen. Troep is een heikel punt binnen onze relatie gebleven. Wat moet een man met zeven winterjassen en vijftien paar tennisschoenen? Vorig jaar rond deze tijd verhuisden mijn ouders van een groot huis naar een kleiner appartement en moesten er heel erg veel spullen weg. Mijn vader, ook een verzamelaar van veel spullen van bedenkelijk allooi, toonde een persisterende moeite met het wegdoen van de gigantische berg parafernalia waarvan ik je de opsomming zal besparen. Minstens drie keer per week stond hij bij ons aan de deur met dozen vol spullen 'waar wij misschien nog iets aan hadden'. Ja natuurlijk pa, een linnen tasje van het natuurhistorisch museum in Leiden met een koffievlek erop was écht wat er nog ontbrak aan ons huishouden. De allesbrander heeft overuren gedraaid en het opmerkelijkste was dat mijn vader daarna nooit meer naar zijn spullen vroeg. Dus, als je nog hulp nodig hebt Mylou, laat het me weten.

Liefs! Xxx

Dorine

Mylou Frencken (1966, links) maakt muzikale cabaretvoorstellingen en is al 21 jaar de barvrouw bij tv-quiz *Met het mes op tafel*. Ze woont in Haarlem, is getrouwd met Frénk en is moeder van Madelief (22).

Dorine Wiersma (1967, rechts) studeerde klassieke gitaar en toert sinds 2003 met solo-programma's. Dorine is getrouwd met Jaap en heeft een zoon Tom (10) en een stiefdochter Sophie (16). Ze woont in Zeist bij haar ouders om de hoek. Hartsvriendinnen Dorine en Mylou gaan dit jaar voor het eerst samen het theater in.

Ik lach om Marie Kondo. Kinderspel vind ik het